

DE RESER NÄSTAN JÄMT!

175 mil varje veckohelg för Eddie Cesons från Sandviken

- De reser i genomsnitt 175 mil varje helg.
- De reser i veckorna också — mellan 50 och 100 mil.
- De repeterar cirka en gång i veckan.
- De reser då också — från en till åtta, tio mil.
- De reser nästan jämt.

Vi frågade Sandviks-orkestern Eddie Cesons: Sover ni aldrig? Och får cheferna på era ordinarie jobb någonsin se er? Hur orkar ni?

Curt Eriksson sitter som vanligt vid ratten. Han kör oftast. Men ibland får han assistans av Åke Zachrisson.

Man sitter skönt i bussens flygplansföljare. Lennart Eriksson, Tomas Dunker, Arne Backman, (bakre raden) Tommy Svärd och Åke Nyström kan vila sig ordentligt.

Vi träffade Eddie Cesons under en repetition. De får låna lokaler i gamla Järbo folkets hus. Trivs bra där, för akustiken är perfekt. Och så är det gratis. Eddie Cesons hade en massa kontrakt på spelningar med Järbofolken, när nöjesarrangörerna där plötsligt lade ner verksamheten. Så de låter grabbarna ha lokalen gratis i stället. . . .

Det är en rätt skön känsla att sitta och höra på när en dansorkester övar. Höra hur låtarna växer fram, fragment för fragment, som till slut fogas ihop till en enhet.

Det läer rätt illa ett tag. Man övar ett par takter här, ett par takter där. Det blir ofta fel. Tomas Dunker, som är bandets arrangör och dessutom spelar gitarr och saxofon, sliter hårt. Viftar frenetiskt med armarna, för att få in de olika instrumenten på rätt takt. Ibland nynnar han de olika stämmorna för att förklara hur det ska låta. Han springer på scenen, hoppar, skriker, viftar, ruskar, skakar. . . . Plötsligt är det musik!

● VIBRERING

Det kommer som en explosion Hela salongen vibrerar när det

plötsligt stämmer. Orkestern öser på för fullt och första låten för kvällen, Down on the Corner, sitter som den ska.

Paus. Och grabbarna vill prata lite. Om sina resor. Om sina dubbelliv som amatörmusiker.

Lennart Eriksson, kapellmästare och trumpetare med kolsvart slokande Lee Hazelwood-mustasch, pratar mest.

— Vi är tvingade till långa resor. Vi spelar mest i Norrland, och vi får hela tiden resa längre och längre norrut. Det är kul att spela i Norrland, men det blir fruktansvärt jobbigt. Helst skulle vi spela i Gästrikland, men det finns så få ställen. Det är så många som har lagt ner verksamheten. Finns nästan bara Folkets park i Gävle kvar. Och där vill man inte gärna anlita oss, vad nu det kan bero på. Vi brukar spela på nyårsaftnarna, det är allt.

Hur ser en helg ut för Eddie Cesons? Jodå, det börjar redan på fredagen. Spelar i Västerås till tre på natten. Hemma i Sandviken halv sju på lördagsmorgonen. Jobbar till ca ett. Åker

till Örnsköldsvik. Framme i åtta-snåret. Hemma igen på måndag morgon. Upp till jobbet klockan. . . Puh.

● TILL EXEMPEL

● VILAR RÄTT

Hur pallar man för sånt? Tja, om man lever för musiken, så. Och utnyttjar varje tillfälle till vila.

Turnébussen är specialinredd för det ändamålet. Orkesterns trummiss Curt Eriksson, bror till Lennart, är häändig med verktyg och har monterat in flygplansföljare, klätt väggarna med faner, dragit in extra värme osv.

Vidare har man två radioapparater, polisradio med converter, bandspelare och TV i bussen. En stereoläggning är beställt.

Komforten är förstklassig. Och man sover på resorna. Turas om att köra, men mest är det Curro som kör.

110 spelningar hade Eddie Cesons förra året. Hur många resmil vet ingen, men det är mån-

ga. I augusti 1969 spelade bandet 20 kvällar.

— Det blir värre i år.

— Ja, vi är fullbokade, säger Arne Backman, saxofonist. Och vi är fortfarande mest bokade i Norrland. Fast vi gör rätt hårda försök att arbeta oss in på den mellansvenska marknaden.

● NAMNTRASSEL

Men det har varit lite kärvt. Mycket på grund av en Örebro-orkester som heter Cesons. . . Det har varit lite trassel med namnförväxlingar, men det ska väl ordna upp sig.

Varför blir man inte professionella då? Slipper jaktet med tider och så.

— Man växer ifrån ungdomens blåögda drömmar om en karriär som musiker, säger Arne. Visst har vi pratat om det, men faktum är att vi tjänar bättre så här. Det är inte många proffs som har våra inkomster. Vi ska vara fulltäcknade, i stort sett varje kväll, i ett par, tre år innan vi reflekterar på att bli yrkesmusiker.

Lennart Eriksson betonar gärna att musiken är en hobby.

— Det är avstressande att spela dansmusik. Det låter konstigt med tanke på vårt jättkände och flängande, men så är det. Fast det behövs en mycket god kamratanda, för att det ska hålla i längden. Det är mycket viktigt, och det har vi.

Och så har grabbarna bussiga chefer, som låter dem sluta lite tidigare och komma lite senare, när det är spelningar på gång. Det är det inte minst viktiga.

● SJU MAN

Eddie Cesons består av sju man numera. Förutom de ovan förekommande finns också Åke Nyström som spelar orgel och, liksom Tomas Dunker, studerar musik. Åke Zachrisson spelar bas och studerar. Tommy Svärd är nyförvärvat i bandet. Han sjunger och jobbar, som de övriga i förvärvslivet.

De övar som sagt i Järbo. Och det innebär en del resor bara det. Åke Zachrisson och Lennart Eriksson åker från Sandvi-

ken. Arne Backman och Tommy Svärd jobbar i Gävle. Curt Eriksson kommer farande från Öckelbo. Tomas Dunker studerar musik i Bollnäs. Åke Nyström gör detsamma i Falun.

Och repeterar gör man en gång i veckan, om inga spelningar kommer i vägen.

Pausen är slut. Tomas börjar fåta den armarna igen. Det gäller en gimmick-låt, Manamana. Men vem ska sjunga. Tomas eller Åke. Båda provar. Det blir Tomas. Tommy håller för näsan på honom för att få fram det rätta nasala ljudet. I bakgrunden står Åke och ser ut som Yngve Gamlin. Emellanåt betar han sig som Yngve Gamlin också. Så han har mycket roligt åt Tomas Manamana. . . .

Tomas går igenom hela den sedvanliga ritualen med nynnande, skakningar, viftningar, rysningar. . . .

Och så blir det musik igen. Och man går över till tredje låten. Tio-i-topp-ettan Dream Tomas pekar i noterna. . . .

KURT WEJBERO